

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 27 maja 2015 r.

Poz. 729

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 kwietnia 2015 r.

w sprawie mocy obowiązującej Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości, sporządzonej w Budapeszcie dnia 23 listopada 2001 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie ustawy z dnia 12 września 2014 r. o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości, sporządzonej w Budapeszcie dnia 23 listopada 2001 r. (Dz. U. poz. 1514) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej dnia 29 stycznia 2015 r. ratyfikował wyżej wymienioną konwencję.

Zgodnie z art. 36 ust. 3 konwencji weszła ona w życie dnia 1 lipca 2004 r.

Zgodnie z art. 36 ust. 4 konwencji w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej wchodzi ona w życie dnia 1 czerwca 2015 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1) następujące państwa stały się lub staną się stronami konwencji w podanych niżej datach:

Republika Albanii	1 lipca 2004 r.
Republika Armenii	1 lutego 2007 r.
Związek Australijski	1 marca 2013 r.
Republika Austrii	1 października 2012 r.
Republika Azerbejdżanu	1 lipca 2010 r.
Królestwo Belgii	1 grudnia 2012 r.
Bośnia i Hercegowina	1 września 2006 r.
Republika Bułgarii	1 sierpnia 2005 r.
Republika Chorwacji	1 lipca 2004 r.
Republika Cypryjska	1 maja 2005 r.
Czarnogóra	1 lipca 2010 r.
Republika Czeska	1 grudnia 2013 r.
Królestwo Danii ¹⁾	1 października 2005 r.
Republika Dominikańska	1 czerwca 2013 r.
Republika Estońska	1 lipca 2004 r.
Republika Finlandii	1 września 2007 r.
Republika Francuska	1 maja 2006 r.

¹⁾ Zgodnie z art. 38 Konwencji Dania oświadcza, że do czasu kolejnego powiadomienia Konwencja nie będzie miała zastosowania do Wysp Owczych oraz Grenlandii.

Gruzja	1 października 2012 r.
Królestwo Hiszpanii	1 października 2010 r.
Republika Islandii	1 maja 2007 r.
Japonia	1 listopada 2012 r.
Republika Litewska	1 lipca 2004 r.
Wielkie Księstwo Luksemburga	1 lutego 2015 r.
Republika Łotewska	1 czerwca 2007 r.
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	1 stycznia 2005 r.
Republika Malty	1 sierpnia 2012 r.
Republika Mauritiusu	1 marca 2014 r.
Republika Mołdawii	1 września 2009 r.
Królestwo Niderlandów	1 marca 2007 r.
Republika Federalna Niemiec	1 lipca 2009 r.
Królestwo Norwegii	1 października 2006 r.
Republika Panamy	1 lipca 2014 r.
Rzeczpospolita Polska	1 czerwca 2015 r.
Republika Portugalska	1 lipca 2010 r.
Rumunia	1 września 2004 r.
Republika Serbii	1 sierpnia 2009 r.
Republika Słowacka	1 maja 2008 r.
Republika Słowenii	1 stycznia 2005 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	1 stycznia 2007 r.
Konfederacja Szwajcarska	1 stycznia 2012 r.
Republika Turcji	1 stycznia 2015 r.
Ukraina	1 lipca 2006 r.
Węgry	1 lipca 2004 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	1 września 2011 r.
Republika Włoska	1 października 2008 r.

- 2) przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego Rzeczpospolita Polska złożyła następujące oświadczenia i zastrzeżenia:

„Na podstawie art. 24 ust. 7 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż organem centralnym odpowiedzialnym za sporządzanie wniosków ekstradycyjnych lub wniosków o tymczasowe aresztowanie jest:

Prokurator Generalny – w odniesieniu do wniosków sporządzanych na etapie postępowania przygotowawczego,

Minister Sprawiedliwości – w odniesieniu do pozostałych wniosków.

Organem centralnym odpowiedzialnym za przyjmowanie wniosków ekstradycyjnych lub wniosków o tymczasowe aresztowanie jest Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 27 ust. 2 lit. a Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż organem centralnym odpowiedzialnym za wysyłanie lub za udzielanie odpowiedzi na wnioski o pomoc wzajemną w zakresie Konwencji jest:

Prokurator Generalny – w odniesieniu do wniosków realizowanych na etapie postępowania przygotowawczego,

Minister Sprawiedliwości – w odniesieniu do pozostałych wniosków.

Na podstawie art. 29 ust. 4 Konwencji, Rzeczpospolita Polska zastrzega, iż warunkiem wykonania wniosku o pomoc wzajemną dotyczącego przeszukania lub uzyskania dostępu przy użyciu podobnych metod, zajęcia lub podobnego zabezpieczenia albo ujawnienia przechowywanych danych, w odniesieniu do przestępstw innych niż określone w artykułach 2–11 Konwencji, jest podwójna karalność tych przestępstw.

Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż punktem kontaktowym, o którym mowa w artykule 35 Konwencji, jest Wydział Wsparcia Zwalczenia Cyberprzestępczości Biura Służby Kryminalnej Komendy Głównej Policji.”

- 3) przy podpisaniu, przystąpieniu, składaniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęciu lub zatwierdzeniu niżej wymienione państwa złożyły następujące zastrzeżenia lub deklaracje²⁾:

Związek Australijski

„Zgodnie z art. 42 oraz art. 14 ust. 3 lit. a Konwencji Australia zastrzega sobie prawo do stosowania środków, o których mowa w art. 20 (Gromadzenie w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu), wyłącznie w odniesieniu do przestępstw podlegających karze pozbawienia wolności w wymiarze minimum 3 lat oraz innych „poważnych przestępstw”, zgodnie z definicją zawartą w przepisach prawa krajowego odnoszących się do gromadzenia i rejestrowania w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu oraz przechwytywania danych dotyczących treści. Zgodnie z prawem Australii organy krajowe mogą uzyskać dostęp do danych dotyczących ruchu zgromadzonych i zarejestrowanych w czasie rzeczywistym tylko w odniesieniu do przestępstw podlegających karze pozbawienia wolności w wymiarze minimum 3 lat oraz w odniesieniu do innych „poważnych przestępstw”. Organ krajowy może uzyskać dostęp do przechwyconych danych dotyczących treści tylko w odniesieniu do poważnych przestępstw.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 22 ust. 2 Konwencji Australia zastrzega sobie prawo do niestosowania zasad dotyczących jurysdykcji określonych w art. 22 ust. 1 lit. b–d w odniesieniu do przestępstw określonych zgodnie z art. 7 (Fałszerstwo komputerowe), art. 8 (Oszustwo komputerowe) oraz art. 9 (Przestępstwa związane z pornografią dziecięcą). Parlament Związku Australijskiego nie posiada pełnej władzy w zakresie stanowienia przepisów prawa dotyczących przestępstw fałszerstwa komputerowego, oszustwa komputerowego lub przestępstw związanych z pornografią dziecięcą. Parlament Związku Australijskiego uznał przestępstwo dotyczące fałszerstw komputerowych, oszustw komputerowych oraz przestępstwa związane z pornografią dziecięcą, popełnione na pokładach statków pływających pod australijską banderą, na pokładach samolotów zarejestrowanych na podstawie przepisów prawa Australii lub przez obywateli Australii poza terytorium Australii, w przypadku gdy popełnione przestępstwo dotyczy czynów, w stosunku do których ma on uprawnienia ustawodawcze. Poza tymi przestępstwami, stany oraz terytoria Australii uznały także przestępstwa wynikające z art. 7, 8 i 9, w przypadku gdy były one popełnione na ich terytoriach.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 22 ust. 2 Konwencji Australia następnie zastrzega sobie prawo do niestosowania zasad dotyczących jurysdykcji określonych w art. 22 ust. 1 lit. b–d w odniesieniu do przestępstw określonych zgodnie z art. 10 (Przestępstwa związane z naruszeniem praw autorskich i praw pokrewnych). Prawo Australii obecnie nie przewiduje jurysdykcji w zakresie czynów stanowiących naruszenie praw autorskich i pokrewnych, popełnionych na pokładach statków pływających pod australijską banderą, na pokładach samolotów zarejestrowanych na podstawie przepisów prawa Australii lub przez obywateli Australii poza terytorium Australii.”

“In accordance with Article 42 and Article 14, paragraph 3.a, of the Convention, Australia reserves the right to apply the measures referred to in Article 20 (Real-time collection of traffic data) only to offences that are punishable by imprisonment for at least 3 years and any other “serious offences” as defined under domestic law governing the collection and recording of traffic data in real time and the interception of content data. Under Australian law, domestic agencies may only gain access to traffic data collected and recorded in real time in relation to offences that are punishable by imprisonment for at least 3 years and other “serious offences”. Domestic agencies may only gain access to intercepted content data in relation to serious offences.

In accordance with Article 42 and Article 22, paragraph 2, of the Convention, Australia reserves the right not to apply the jurisdiction rules laid down in Article 22, paragraph 1.b–d, to offences established in accordance with Article 7 (Computer-related forgery), Article 8 (Computer-related fraud) and Article 9 (Offences related to child pornography). The Parliament of the Commonwealth of Australia does not enjoy a plenary power to make laws establishing offences for computer-related forgery, computer-related fraud or offences related to child pornography. The Parliament of the Commonwealth of Australia has established offences for computer-related forgery, computer-related fraud and offences related to child pornography, committed on board ships flying Australian flags, on board aircraft registered under Australian law, or by Australian nationals outside Australia, where the offending conduct involves some subject matter with respect to which it has legislative power. In addition to those offences, the Australian States and Territories have also established offences in accordance with Articles 7, 8 and 9 when committed on their territory.

²⁾ Wykaz wyznaczonych przez państwa-strony organów właściwych w zakresie celów, o których mowa w art. 24 ust. 7, art. 27 ust. 2 i art. 35 ust. 1 konwencji znajduje się na stronie internetowej Rady Europy (www.conventions.coe.int).

In accordance with Article 42 and Article 22, paragraph 2, of the Convention, Australia further reserves the right not to apply the jurisdiction rules laid down in Article 22, paragraphs 1.b–d, to offences established in accordance with Article 10 (Offences related to infringements of copyright and related rights). Australian law does not presently provide jurisdiction over acts constituting infringements of copyright and related rights committed on board ships flying Australian flags, on board aircraft registered under Australian law, or by Australian nationals outside Australia.”

Republika Austrii

„Austria zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji odmówi wykonania wniosków o wzajemną pomoc prawną w zakresie zabezpieczenia przechowywanych danych komputerowych przewidzianego w art. 16 Konwencji, w przypadku niespełnienia warunku podwójnej karalności; nie ma to zastosowania w odniesieniu do przestępstw określonych zgodnie z art. 2–11 niniejszej konwencji.”

“Austria will, in accordance with Article 29, paragraph 4, of the Convention, refuse a request for mutual assistance to order the preservation of stored computer data, as provided for under Article 16 of the Convention, if the condition of dual criminality is not fulfilled; this does not apply to the offences established in accordance with Articles 2 through 11 of this Convention.”

Republika Azerbejdżanu

„Zgodnie z art. 42 oraz art. 4 ust. 2 Konwencji Republika Azerbejdżanu oświadcza, że odpowiedzialność karna powstaje w przypadku, gdy czyny opisane w art. 4 Konwencji skutkują poważną szkodą.

W odniesieniu do art. 6 ust. 1 lit. b Konwencji Republika Azerbejdżanu oświadcza, że w przypadku gdy czyny nie są uważane za przestępstwa niebezpieczne dla społeczeństwa, będą one oceniane nie w kategoriach przestępstw, ale jako czyny karalne traktowane jako naruszenie prawa. W przypadku gdy umyślne popełnienie czynów zagrożonych karą, których nie uważa się za przestępstwa niebezpieczne dla społeczeństwa (działanie lub brak działania), powoduje poważną szkodę, wówczas czyny te traktuje się jak przestępstwa.

W odniesieniu do art. 6 ust. 3 Konwencji Republika Azerbejdżanu uważa czyny wskazane w art. 6 ust. 1 Konwencji nie jako przestępstwa, ale jako zagrożone karą czyny traktowane jako naruszenie prawa w przypadku, gdy czynów tych nie uważa się za przestępstwa niebezpieczne dla społeczeństwa, i przewiduje, że pewne czyny będą stanowiły podstawę do postawienia zarzutów karnych tylko w przypadku powstania poważnej szkody.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 29 ust. 4 Konwencji Republika Azerbejdżanu zastrzega sobie prawo do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie tego artykułu, w sytuacji gdy ma powody, aby uważać, że w momencie ujawnienia warunek podwójnej karalności nie może być spełniony.

Zgodnie z art. 38 Konwencji Republika Azerbejdżanu oświadcza, że nie jest w stanie zagwarantować implementacji Konwencji na terytorium Republiki Azerbejdżanu okupowanym przez Republikę Armenii – do czasu wyzwolenia tego terytorium spod okupacji.”

“In accordance with Article 42 and Article 4, paragraph 2, of the Convention, the Republic of Azerbaijan declares that criminal liability occurs if the acts described in Article 4 of the Convention result in serious harm.

In relation to subparagraph “b” of paragraph 1 of Article 6 of the Convention, the Republic of Azerbaijan declares that when acts are not considered dangerous crimes for the general public, they will be evaluated not as criminal offences, but as punishable acts regarded as a breach of law. In case the deliberate perpetration of acts subject to the penalty risk which are not treated as dangerous crimes for the general public (action or inaction) generates a serious harm, then they are treated as crime.

In relation to paragraph 3 of Article 6 of the Convention, the Republic of Azerbaijan appraises the acts indicated in paragraph 1 of Article 6 of the Convention not as criminal offences, but as punishable acts regarded as a breach of law in case these acts are not considered dangerous crimes for general public and stipulates that the given acts be subjected to criminal charge only at the event of incurrance of serious harm.

In accordance with Article 42 and Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Republic of Azerbaijan reserves the right to refuse the request for preservation under this article in cases where it has reasons to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled.

According to Article 38 of the Convention, the Republic of Azerbaijan declares that it is unable to guarantee implementation of the Convention in the territories of the Republic of Azerbaijan, which have been occupied by the Republic of Armenia, until the liberation of those territories from occupation.”

Królestwo Belgii

„Zgodnie z art. 22 Konwencji Rząd Belgii zastrzega sobie możliwość stosowania art. 22 ust. 1 lit. c Konwencji tylko w przypadku spełnienia następującego warunku szczególnego: art. 36 Ustawy z dnia 27 czerwca 1937 r. regulujący nawigację powietrzną uznaje przestępstwa popełnione na pokładzie lecącego samolotu belgijskiego za przestępstwa popełnione na terytorium Belgii.

Zgodnie z art. 42 Konwencji Belgia zastrzega sobie prawo do stosowania art. 22 ust. 1 lit. d Konwencji w odniesieniu do obywatela Belgii winnego popełnienia przestępstwa poza terytorium Królestwa jedynie w sytuacjach, gdy takie przestępstwo jest przestępstwem w świetle prawa belgijskiego, gdy przestępstwo to podlega karze w świetle przepisów prawa państwa, w którym zostało popełnione, oraz gdy sprawca został odnaleziony w Belgii. Belgia zastrzega sobie prawo do wszczęcia postępowania w przypadku, gdy ofiara przestępstwa jest cudzoziemcem, jedynie na skutek skargi wniesionej przez ofiarę, jej rodzinę lub też na skutek oficjalnego powiadomienia przez władze państwa, w którym popełniono przestępstwo.

Zgodnie z art. 2 Konwencji Rząd Belgii oświadcza, że uznaje za przestępstwo czyny określone w art. 2, dotyczące „hakerstwa wewnętrznego”, zgodnie z artykułem 550bis § 2 Kodeksu Karnego, tylko w przypadku, gdy czyny takie zostały popełnione z zamiarem oszustwa lub spowodowania szkody.

Zgodnie z art. 7 Konwencji Rząd Belgii oświadcza, że uznaje za przestępstwo czyny określone w art. 7 tylko w przypadku, gdy czyny takie zostały popełnione w oszukańczym zamiarze lub z zamiarem spowodowania szkody.”

“In accordance with Article 22 of the Convention, the Belgian Government reserves the possibility of applying Article 22.1.c of the Convention only if the following specific condition is fulfilled: Article 36 of the Law of 27 June 1937, relating to the regulation of air navigation, considers as committed in Belgium the offences committed on board a Belgian aircraft in flight.

In accordance with Article 42 of the Convention, Belgium reserves the right to apply Article 22.1.d of the Convention to a Belgian national who is guilty of a criminal offence committed outside the territory of the Kingdom, only in cases where such an offence is considered to be a criminal offence according to Belgian law, and the offence is punished by the law of the country where it was committed, and the perpetrator is found in Belgium. Belgium reserves the right to institute proceedings, in cases where the victim of the offence is a foreigner, only upon a preliminary complaint from the victim, his or her family or an official notice from the authorities of the State where the offence was committed.

In accordance with Article 2 of the Convention, the Belgian Government declares that it will establish as criminal offences the conducts referred to in Article 2, in relation to “internal hacking” as provided for by Article 550bis, §2 of the Penal Code, only when those conducts are committed with intent to defraud or to cause damage.

In accordance with Article 7 of the Convention, the Belgian Government declares that it will establish as criminal offences the conducts provided for by Article 7 only when they are committed with fraudulent intent or intent to cause damage.”

Republika Bułgarii

„Zgodnie z art. 14 ust. 3 Konwencji Republika Bułgarii zastrzega sobie prawo do stosowania środków, o których mowa w art. 20, tylko w odniesieniu do poważnych przestępstw, zgodnie z ich definicją zawartą w Bułgarskim Kodeksie Karnym.”

“In accordance with Article 14, paragraph 3, of the Convention, the Republic of Bulgaria reserves the right to apply the measures referred to in Article 20 only to serious offences, as they are defined by the Bulgarian Criminal Code.”

Czarnogóra

„Zgodnie z art. 9 ust. 4 oraz w odniesieniu do art. 9 ust. 1 lit. e Konwencji Czarnogóra oświadcza, że pozyskiwanie pornografii dziecięcej za pośrednictwem systemów komputerowych na własny użytek oraz na użytek innych osób oraz posiadanie pornografii dziecięcej w systemach komputerowych lub na nośnikach służących do przechowywania danych komputerowych nie będzie uznawane za przestępstwo w przypadku, gdy osoba pokazana na tych materiałach ukończyła 14 lat i wyraziła na to zgodę.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 oraz w odniesieniu do art. 9 ust. 2 lit. b Konwencji Czarnogóra oświadcza, że materiały, które w sposób widoczny przedstawiają twarz, na podstawie której można wywnioskować, że dana osoba jest osobą małoletnią podejmującą czynność, o której mowa w art. 9 ust. 2 lit. b Konwencji, nie będą uznawane za pornografię dziecięcą.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 oraz w odniesieniu do art. 20 Konwencji Czarnogóra oświadcza, że środki zawarte w art. 20 Konwencji będą stosowane wyłącznie na podstawie decyzji właściwego sądu Czarnogóry, jeżeli jest to konieczne dla prowadzenia postępowania karnego lub dla celów bezpieczeństwa w Czarnogórze.”

“In accordance with Article 9, paragraph 4, and with regard to Article 9, paragraph 1, item e, of the Convention, Montenegro declares that obtaining child pornography through computer systems for oneself and other persons and possession of child pornography in computer systems or on mediums for storage of computer data shall not be considered offences in case the person displayed in these materials turned fourteen years of age and gave his/her consent.

In accordance with Article 9, paragraph 4, and with regard to Article 9, paragraph 2, item b, of the Convention, Montenegro declares that materials which visually display face by which it can be concluded that the person is a minor engaged in an explicit act as stated in Article 9, paragraph 2, item b, of this Convention shall not be considered child pornography.

In accordance with Article 14, paragraph 3, and with regard to Article 20, of the Convention, Montenegro declares that measures from Article 20 of the Convention shall be applied solely on the basis of the decision of a competent Montenegrin court, if it is necessary for conducting a criminal procedure or for reasons of safety in Montenegro.”

Republika Czeska

„Zgodnie z art. 29 ust. 4 oraz art. 42 Konwencji Republika Czeska zastrzega sobie prawo odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie art. 29 Konwencji w przypadkach, gdy ma podstawy, aby sądzić, że warunek podwójnej karalności w odniesieniu do czynów przestępczych innych niż czyny określone w art. 2–11 Konwencji nie może być spełniony w celu udzielenia wzajemnej pomocy w zakresie przeszukania lub podobnego dostępu, zajęcia lub innego zabezpieczenia lub ujawnienia danych.

Zgodnie z art. 2 oraz art. 40 Konwencji Republika Czeska oświadcza, że odpowiedzialność karna w odniesieniu do czynów opisanych w art. 2 Konwencji powstaje z chwilą naruszenia środków bezpieczeństwa w celu uzyskania bezprawnego dostępu do całego systemu komputerowego czy też dowolnej jego części.

Zgodnie z art. 27 ust. 9 lit. e Konwencji Republika Czeska oświadcza, że dla lepszej skuteczności wnioski przekazywane na podstawie niniejszego ustępu należy kierować do organów centralnych.”

“In accordance with Article 29, paragraph 4, and Article 42 of the Convention, the Czech Republic reserves the right to refuse a request for preservation under Article 29 of the Convention in cases where it has reasons to believe that condition of dual criminality in relation to other criminal acts than those specified under Articles 2 to 11 of the Convention, cannot be fulfilled to execute mutual assistance for the search or similar access, seizure or similar securing, or disclosure of the data.

In accordance with Article 2 and Article 40 of the Convention, the Czech Republic declares that criminal liability for acts described in Article 2 of the Convention occurs upon infringing security measures in order to gain unauthorized access to the whole or any part of a computer system.

In accordance with Article 27, paragraph 9 e), of the Convention, the Czech Republic declares that for reasons of efficiency, requests made under this paragraph are to be addressed to its central authorities.”

Królestwo Danii

„Zgodnie z art. 9 ust. 4 Konwencji Rząd Królestwa Danii oświadcza, że obszar działań przestępczych zgodnie z art. 9 nie obejmuje posiadania nieprzystojnych wizerunków osoby, która ukończyła 15 lat, w przypadku gdy osoba ta wyraziła zgodę na takie posiadanie, patrz art. 9 ust. 1 lit. e.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 Konwencji Rząd Królestwa Danii oświadcza, że zakres kryminalizacji zgodnie z art. 9 nie obejmuje przedstawień osoby, która wydaje się być małoletnia i bierze udział w czynności wyraźnie seksualnej, patrz art. 9 ust. 2 lit. b.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. a Konwencji Rząd Królestwa Danii oświadcza, że Dania będzie stosowała art. 20 dotyczący monitorowania danych dotyczących ruchu tylko w takim zakresie, w jakim zgodnie z art. 21 istnieje obowiązek upoważnienia właściwych organów do monitorowania danych dotyczących treści, w związku z postępowaniami prowadzonymi w poważnych sprawach, zgodnie z definicją prawa krajowego.”

“In accordance with Article 9, paragraph 4, of the Convention, the Government of the Kingdom of Denmark declares that the criminal area according to Article 9 shall not comprehend the possession of obscene pictures of a person attained the age of fifteen, if the person concerned has given his or her consent to the possession, cf. Article 9, paragraph 1, letter e.

In accordance with Article 9, paragraph 4, of the Convention, the Government of the Kingdom of Denmark declares that the criminal area according to Article 9 shall not comprehend visual representations of a person appearing to be a minor engaged in sexually explicit conduct, cf. Article 9, paragraph 2, letter b.

In accordance with Article 14, paragraph 3, letter a, of the Convention, the Government of the Kingdom of Denmark declares that Denmark will only apply article 20 concerning monitoring of traffic data to the extent where in accordance with Article 21 there is an obligation to empower the competent authorities to monitor content data, in relation to inquiries of serious crimes, as defined by national law.”

Republika Finlandii

„Zgodnie z art. 2 Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że w odniesieniu do karalności bezprawnego dostępu, o którym mowa w tym artykule, wymaga, aby przestępstwo było popełnione z naruszeniem zasad bezpieczeństwa.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że nie będzie stosowała ust. 2 tego artykułu, dotyczącego karania za usiłowanie, w odniesieniu do drobnych szkód ani do drobnych fałszerstw.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. a Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że stosuje art. 20 tylko w odniesieniu do przestępstw wymierzonych przeciwko systemowi komputerowemu popełnionych z użyciem końcowych urządzeń telekomunikacyjnych, stręczycielstwa, straszenia innych osób sądem, gróźb, przestępstw narkotykowych lub ich usiłowania, przygotowywania przestępstw w zamiarach terrorystycznych oraz przestępstw podlegających karze minimum 4 lat.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. b Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że nie stosuje środków, o których mowa w art. 20 oraz art. 21, w odniesieniu do komunikatów przekazywanych w ramach systemu komputerowego, jeżeli ten system działa na rzecz zamkniętej grupy użytkowników i nie wykorzystuje publicznej sieci telekomunikacyjnej ani nie jest połączony z innym systemem komputerowym, publicznym ani prywatnym.”

„Pursuant to Article 2 of the Convention, the Republic of Finland declares that it requires for the perishability of illegal access as referred to in the Article that the offence be committed by infringing security measures.

Pursuant to Article 11, paragraph 3, of the Convention, the Republic of Finland declares that it will not apply paragraph 2 of the same article, concerning the criminalization of attempt, to petty criminal damage nor petty forgery.

Pursuant to Article 14, paragraph 3.a, of the Convention, the Republic of Finland declares that it only applies Article 20 to offences aimed at a computer system committed by using telecommunications terminal equipment, pandering, threatening of persons to be heard in the administration of justice, menace, narcotic offences or attempts of the above, preparation of offences to be committed with terrorist intent and offences punishable by imprisonment of at least four years.

Pursuant to Article 14, paragraph 3.b, of the Convention, the Republic of Finland declares that it does not apply the measures referred to in Articles 20 and 21 to communications being transmitted within a computer system if the system is being operated for the benefit of a closed group of users and does not employ public communications networks and is not connected with another computer system, whether public or private.”

Republika Francuska

„Zgodnie z art. 21 Konwencji Francja stosuje przepisy art. 21 tylko w sytuacji, gdy ścigane przestępstwo podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 2 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. b Konwencji Francja stosuje art. 9 ust. 1 w odniesieniu do wszelkich materiałów pornograficznych, które w sposób widoczny przedstawiają osobę, która wydaje się być małoletnia, w trakcie czynności wyraźnie seksualnej, o ile nie jest udowodnione, że wspomniana osoba w dniu sporządzenia lub zarejestrowania jej wizerunku miała 18 lat.

Zgodnie z art. 22 Konwencji Francja zastrzega sobie prawo do nieustalania jurysdykcji w przypadku, gdy przestępstwo popełniono poza zakresem terytorialnym któregośkolwiek z państw. Francja także oświadcza, że w każdym przypadku, gdy przestępstwo podlega karze w świetle prawa karnego obowiązującego w miejscu popełnienia, postępowanie wszczyna się jedynie na wniosek prokuratora i musi być ono poprzedzone złożeniem skargi przez ofiarę lub jej beneficjenta lub złożeniem oficjalnej skargi przez władze państwa, w którym popełniono przestępstwo (art. 22 ust. 1 lit. d).”

“In accordance with Article 21 of the Convention, France shall apply the provisions contained in Article 21 only if the prosecuted offence is punished with a deprivation of liberty superior or equal to two years of custody.

In accordance with Article 9, paragraph 2.b, of the Convention, France shall apply Article 9, paragraph 1, to any pornographic material that visually depicts a person appearing to be a minor engaged in sexually explicit conduct, in so far as it is not proved that the said person was 18 years old on the day of the fixing or the registering of his or her image.

In accordance with Article 22 of the Convention, France reserves itself the right not to establish jurisdiction when the offence is committed outside the territorial jurisdiction of any State. France declares also that, whenever the offence is punishable under criminal law where it has been committed, proceedings shall be instituted only upon request from the public prosecutor and must be preceded by a complaint from the victim or his/her beneficiaries or by an official complaint from the authorities of the State where the act was committed (Article 22, paragraph 1.d).”

Gruzja

„Zgodnie z art. 6 ust. 3 Konwencji Gruzja oświadcza, że można ustanowić odpowiedzialność karną w odniesieniu do czynów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a, w przypadku gdy narzędzie, w tym program komputerowy, zostało zaprojektowane lub może być dostosowane na potrzeby popełnienia czynów określonych w art. 2–5 Konwencji.”

“In accordance with Article 6, paragraph 3, of the Convention, Georgia declares that criminal liability for acts provided for by Article 6, paragraph 1(a), can be imposed where a device, including a computer program, is designed or can be adapted for the purpose of committing acts under Articles 2 to 5 of the Convention.”

Królestwo Hiszpanii

„Gdyby Zjednoczone Królestwo miało poszerzyć zakres Konwencji, tak aby obejmowała ona Gibraltar, Hiszpania chciałaby wnieść następujące oświadczenie:

Gibraltar jest terytorium nieautonomicznym, za którego relacje międzynarodowe odpowiada Zjednoczone Królestwo i które podlega procesowi dekolonizacji zgodnie ze stosownymi decyzjami i rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych.

Władze Gibraltaru mają charakter lokalny i posiadają wyłącznie wewnętrzną właściwość, która wynika z podziału i przypisania właściwości posiadanej przez Zjednoczone Królestwo, zgodnie z jego ustawodawstwem wewnętrznym jako państwa suwerennego, od którego zależy wspomniane terytorium nieautonomiczne.

W wyniku tego, ostateczny udział władz Gibraltaru w stosowaniu niniejszej konwencji będzie rozumiany jako część wewnętrznej właściwości Gibraltaru i nie może być brany pod uwagę w kontekście jakichkolwiek zmian ustaleń zawartych w dwóch poprzednich ustępach.”

“If the Convention were to be extended by the United Kingdom to Gibraltar, Spain would like to make the following declaration:

Gibraltar is a non-autonomous territory whose international relations come under the responsibility of the United Kingdom and which is subject to a decolonisation process in accordance with the relevant decisions and resolutions of the General Assembly of the United Nations.

The authorities of Gibraltar have a local character and exercise exclusively internal competences which have their origin and their foundation in a distribution and attribution of competences performed by the United Kingdom in compliance with its internal legislation, in its capacity as sovereign State on which the mentioned non-autonomous territory depends.

As a result, the eventual participation of the Gibraltarian authorities in the application of this Convention will be understood as carried out exclusively as part of the internal competences of Gibraltar and cannot be considered to modify in any way what was established in the two previous paragraphs.”

Japonia

„Zgodnie z art. 42 oraz art. 6 (Niewłaściwe użycie urządzeń) ust. 3 Konwencji Rząd Japonii zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 6 ust. 1, z wyjątkiem:

- a) przestępstw wymienionych w art. 168-2 (Tworzenie zapisu elektromagnetycznego bezprawnych poleceń) lub art. 168-3 (Pozyskiwanie zapisu elektromagnetycznego bezprawnych poleceń) Kodeksu Karnego (Ustawa nr 45, 1907 r.),
- b) przestępstw wymienionych w art. 4 (Zakaz czynów obejmujących bezprawne pozyskiwanie kodów identyfikacyjnych innych osób), art. 5 (Zakaz czynów ułatwiających bezprawny dostęp do komputera) albo art. 6 (Zakaz czynów obejmujących bezprawne przechowywanie kodów identyfikacyjnych innych osób) Ustawy o zakazie bezprawnego dostępu komputerowego (Ustawa nr 128, 1999 r.).

Zgodnie z art. 42 oraz art. 9 (Przestępstwa związane z pornografią dziecięcą) ust. 4 Konwencji Rząd Japonii zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 9 ust. 1 lit. d i e oraz ustępu 2 lit. b i c, z wyjątkiem przestępstw wymienionych w art. 7 (Dostarczanie pornografii dziecięcej i inne działania powiązane) Ustawy o karaniu za działania związane z prostytucją dziecięcą oraz pornografią dziecięcą oraz o ochronie dzieci (Ustawa nr 52, 1999 r.).

Zgodnie z art. 42 oraz art. 11 (Usiłowanie i pomocnictwo lub podżeganie) ust. 3 Konwencji Rząd Japonii zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 11 ust. 2 w odniesieniu do przestępstw określonych na podstawie art. 4, art. 5, art. 7 oraz art. 9 ust. 1 lit. a i c, z wyjątkiem przestępstw wymienionych w art. 168-2 (Tworzenie zapisu elektromagnetycznego bezprawnych komend) lub art. 234-2 (Utrudnianie działalności firmy poprzez zniszczenie komputera) Kodeksu Karnego.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 22 (Jurysdykcja) ust. 2 Konwencji Rząd Japonii zastrzega sobie prawo do niestosowania zasad dotyczących jurysdykcji przewidzianych w art. 22 ust. 1 lit. d w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 6 ust. 1 lit. a pkt ii Konwencji, o ile chodzi o przestępstwa wymienione w art. 13 (Zakaz czynów ułatwiających bezprawny dostęp do komputera bez znajomości celu uzyskania bezprawnego dostępu do komputera) Ustawy o zakazie bezprawnego dostępu do komputera.

Zgodnie z art. 40 oraz art. 2 (Nielegalny dostęp) Konwencji Rząd Japonii wymaga w odniesieniu do przestępstw określonych na podstawie z art. 2, aby były one popełnione z naruszeniem zasad bezpieczeństwa oraz w stosunku do systemu komputerowego połączony z innym systemem komputerowym.

Zgodnie z art. 40 oraz art. 3 (Nielegalne przechwytywanie danych) Konwencji Rząd Japonii wymaga w odniesieniu do przestępstw określonych na podstawie art. 3, aby były one popełnione w odniesieniu do systemu komputerowego połączony z innym systemem komputerowym, a ponadto aby były one popełnione w nieuczciwych zamiarach, o ile chodzi o przestępstwa określone w art. 109-2 (Dekodowanie treści komunikatów szyfrowanych) Prawa radiowego (Ustawa nr 131, 1950 r.).

Zgodnie z art. 42 oraz art. 29 (Niezwłoczne zabezpieczanie przechowywanych danych informatycznych) ust. 4 Konwencji Rząd Japonii zastrzega sobie prawo do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie art. 29, w przypadkach gdy ma podstawy, aby uważać, że w czasie ujawnienia warunków podwójnej karalności nie może być spełniony.

Zgodnie z art. 40 oraz art. 27 (Procedury związane z wnioskami o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej przy braku obowiązujących porozumień międzynarodowych) ust. 9 lit. e Konwencji, dla lepszej skuteczności, wnioski składane Rządowi Japonii na podstawie niniejszego przepisu należy kierować do władz centralnych Rządu Japonii.”

“In accordance with Article 42 and Article 6 (Misuse of devices), paragraph 3 of the Convention, the Government of Japan reserves the right not to apply Article 6, paragraph 1, except for:

- a) the offences set forth in Article 168-2 (Creation of electromagnetic record of unauthorized commands) or Article 168-3 (Obtainment of electromagnetic record of unauthorized commands) of the Penal code (Law No. 45, 1907);
- b) the offences set forth in Article 4 (Prohibition of acts of unauthorized obtainment of another person's identification code), Article 5 (Prohibition of acts of facilitating unauthorized computer access) or Article 6 (Prohibition of acts of unauthorized storage of another person's identification code) of the Act on the Prohibition of Unauthorized Computer Access (Law No. 128, 1999).

In accordance with Article 42 and Article 9 (Offences related to child pornography), paragraph 4 of the Convention, the Government of Japan reserves the right not to apply Article 9, paragraph 1.d and e and paragraph 2.b and c, except for the offences set forth in Article 7 (Provision of child pornography and other related activities) of the Act on Punishment of Activities Relating to Child Prostitution and Child Pornography, and the Protection of Children (Law No. 52, 1999).

In accordance with Article 42 and Article 11 (Attempt and aiding or abetting), paragraph 3 of the Convention, the Government of Japan reserves the right not to apply Article 11, paragraph 2 to the offences established pursuant to Article 4, Article 5, Article 7 and Article 9, paragraph 1.a and c, except for the offences set forth in Article 168-2 (Creation of electromagnetic record of unauthorised commands) or Article 234-2 (Obstruction of business by damaging a computer) of the Penal Code.

In accordance with Article 42 and Article 22 (Jurisdiction), paragraph 2 of the Convention, the Government of Japan reserves the right not to apply the jurisdiction rules laid down in Article 22, paragraph 1.d to the offences established pursuant to Article 6, paragraph 1.a.ii of the Convention as far as the offences set forth in Article 13 (Prohibition of acts of facilitating unauthorized computer access without knowing the purpose of unauthorized computer access of the obtainer) of the Act of Prohibition of Unauthorized Computer Access are concerned.

In accordance with Article 40 and Article 2 (Illegal access) of the Convention, the Government of Japan requires that the offences established pursuant to Article 2 be committed by infringing security measures and in relation to a computer system that is connected to another computer system.

In accordance with Article 40 and Article 3 (Illegal interception) of the Convention, the Government of Japan requires that the offences established pursuant to Article 3 be committed in relation to a computer system that is connected to another computer system, and that, in addition, be committed with dishonest intent as far as the offences set forth in Article 109-2 (Decoding the content of cipher communications) of the Radio Law (Law No. 131, 1950) are concerned.

In accordance with Article 42 and Article 29 (Expedited preservation of stored computer data), paragraph 4 of the Convention, the Government of Japan reserves the right to refuse the request for preservation under Article 29 in cases where it has reasons to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled.

In accordance with Article 40 and Article 27 (Procedures pertaining to mutual assistance requests in the absence of applicable international agreements), paragraph 9.e of the Convention, for reasons of efficiency, requests made to the Government of Japan under the said paragraph are to be addressed to the central authorities of the Government of Japan.”

Republika Litewska

„Zgodnie z art. 40 oraz art. 2 Konwencji Republika Litwy oświadcza, że odpowiedzialność karna za czyny opisane w art. 2 Konwencji powstaje w wyniku bezprawnego dostępu do całości lub części systemu komputerowego poprzez naruszenie zabezpieczeń komputera lub sieci komputerowej.

Na podstawie art. 40 oraz art. 27 ust. 9 lit. e Konwencji Republika Litwy oświadcza, że dla lepszej skuteczności wnioski o wzajemną pomoc składane na podstawie art. 27 ust. 9 należy kierować do wskazanych wyżej organów centralnych.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 4 ust. 2 Konwencji Republika Litwy oświadcza, że odpowiedzialność karna powstaje w przypadku, gdy czyny opisane w art. 4 Konwencji skutkują poważną szkodą.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 29 ust. 4 Konwencji Republika Litwy oświadcza, że zastrzega sobie prawo do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie danych w sytuacji, gdy ma powody, aby uważać, że w momencie ujawnienia przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o zabezpieczenie danych nie jest uznawane w świetle przepisów prawa Republiki Litwy za przestępstwo.”

“In accordance with Article 40 and Article 2 of the Convention, the Republic of Lithuania declares that criminal liability for the act described in Article 2 of the Convention occurs upon access to the whole or any part of a computer system without right by infringing security measures of a computer or a computer network.

Pursuant to Article 40 and Article 27, paragraph 9, sub-paragraph e, of the Convention, the Republic of Lithuania declares that, for reasons of efficiency, requests for mutual assistance made under Article 27, paragraph 9, are to be addressed to the above-designated central authorities.

In accordance with Article 42 and Article 4, paragraph 2, of the Convention, the Republic of Lithuania declares that criminal liability occurs if the acts described in Article 4 of the Convention result in serious harm.

In accordance with Article 42 and Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Republic of Lithuania declares that it reserves the right to refuse to execute the request for preservation of the data in cases where there is reason to believe that at the time of disclosure the offence, on which the request for preservation of the data is based, is not considered as a crime by the laws of the Republic of Lithuania.”

Republika Łotewska

„Zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji Republika Łotwy zastrzega sobie prawo do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie niniejszego artykułu w przypadku, gdy ma powody, aby twierdzić, że w czasie ujawnienia warunków podwójnej karalności nie może być spełniony.”

“In accordance with Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Republic of Latvia reserves the right to refuse the request for preservation under this article in cases where it has reasons to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled.”

Republika Mołdawii

„Zgodnie z art. 38 ust. 1 Konwencji Republika Mołdawii ustala, że przepisy Konwencji będą stosowane jedynie na terytorium skutecznie kontrolowanym przez władze Republiki Mołdawii.”

“In accordance with Article 38, paragraph 1 of the Convention, the Republic of Moldova specifies that the provisions of the Convention will be applied only on the territory controlled effectively by the authorities of the Republic of Moldova.”

Republika Federalna Niemiec

„Zgodnie z art. 40 Konwencji Republika Federalna Niemiec oświadcza, że korzysta z możliwości wprowadzenia wymogu, aby:

- a) zgodnie z art. 2 zdanie 2 dodatkowy element popełnienia przestępstwa poprzez naruszenie zabezpieczeń stanowił element przestępstwa szpiegostwa w odniesieniu do danych, określonego w świetle niemieckiego prawa w części 202a Kodeksu Karnego, zgodnie z art. 2 zdanie 1, oraz
- b) zgodnie z art. 7 zdanie 2 dodatkowy element „działania w zamiarze oszustwa lub w podobnym nieuczciwym zamiarze”, który przybiera formę oszustwa w transakcjach prawnych, stanowił element przestępstwa fałszowania danych istotnych z punktu widzenia prawa, zgodnie z definicją zawartą w prawie niemieckim w części 269 Kodeksu Karnego, zgodnie z art. 7 ust. 1.

Republika Federalna Niemiec oświadcza, że korzysta z art. 42 Konwencji w następującym zakresie:

- a) art. 6 ust. 1 lit. a pkt i, jako odnoszący się do „urządzeń”, oraz lit. b nie będą stosowane,
- b) usiłowanie popełnienia czynów określonych w art. 3 nie jest uznawane za przestępstwo w świetle prawa krajowego oraz
- c) możliwe jest odmówienie wykonania wniosków o niezwłoczne zabezpieczenie przechowywanych danych na podstawie art. 29 w oparciu o brak podwójnej karalności, pod warunkiem że istnieje powód, aby uważać, że w czasie ujawnienia wymóg podwójnej karalności nie może być spełniony, o ile przedmiotowe przestępstwo nie jest przestępstwem określonym zgodnie z art. 2–11.”

“In accordance with Article 40 of the Convention, the Federal Republic of Germany declares that it avails itself of the possibility of requiring that,

- a) according to Article 2, second sentence, the additional element of commission by infringing security measures be included as an element of the offence of data espionage, which has been established under German law in section 202a of the Criminal Code pursuant to Article 2, first sentence, and,
- b) according to Article 7, second sentence, the additional element of an “intent to defraud, or similar dishonest intent” that takes the form of deception in legal transactions be included as an element of the offence of falsification of legally relevant data, which has been established under German law in section 269 of the Criminal Code pursuant to Article 7, first sentence.

The Federal Republic of Germany declares that it avails itself of Article 42 of the Convention to the extent that:

- a) Article 6, paragraph 1.a.i, as relates to “devices”, and sub-paragraph b shall not be applied,
- b) the attempt to commit the acts specified under Article 3 shall not be established as criminal offence under national law, and
- c) requests for expedited preservation of stored data under Article 29 may be refused on the ground that dual criminality is not given, provided there is reason to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled, unless the offence in question is an offence established pursuant to Articles 2 to 11.”

Królestwo Norwegii

„Zgodnie z art. 6 ust. 3 Konwencji Rząd Królestwa Norwegii zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 6 ust. 1 lit. a pkt i Konwencji.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 Konwencji Rząd Królestwa Norwegii zastrzega sobie prawo do niestosowania środków, o których mowa w art. 20 – Gromadzenie w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu, w przypadkach lżejszych przestępstw.

Wyjaśnienie pojęcia „łżejszych przestępstw”: Zgodnie z art. 14 ust. 3 Strony mogą zastrzec sobie prawo do stosowania środków wymienionych w art. 20 tylko w odniesieniu do przestępstw lub kategorii przestępstw określonych w zastrzeżeniu. W zastrzeżeniu Norwegii zaznaczono, że Norwegia nie chce zezwolić na gromadzenie danych dotyczących ruchu w czasie rzeczywistym w odniesieniu do wykroczeń.

Art. 216b Norweskiej ustawy o postępowaniu karnym przewiduje gromadzenie danych dotyczących ruchu w przypadku, gdy istnieje uzasadniony powód, aby podejrzewać, że dana osoba popełniła przestępstwo lub usiłowała popełnić przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze minimum 5 lat lub że osoba ta naruszyła konkretne przepisy prawa karnego.

Stosowanie różnego rodzaju kontroli komunikacji oraz innych środków przymusu naruszających prywatność jest zasadniczo ograniczone do przypadków poważnych przestępstw, gdzie poważne przestępstwa definiuje się jako zagrożone minimalną karą pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat.

Wyjaśnienie związku pomiędzy zastrzeżeniem a zastosowaniem art. 20 oraz art. 21 w prawie norweskim: Prawo do stosowania środków, o których mowa w art. 20, tylko w odniesieniu do przestępstw określonych w zastrzeżeniu uzależnione jest od tego, czy zakres przestępstw, do których zastosowanie ma art. 20, nie jest bardziej ograniczony niż zakres przestępstw, do których odnoszą się środki, o których mowa w art. 21. Warunek określony w art. 14 należy rozumieć w taki sposób, że zakres przestępstw, w odniesieniu do których można gromadzić w czasie rzeczywistym dane dotyczące ruchu, nie może być bardziej ograniczony niż zakres przestępstw, w odniesieniu do których dozwolone jest przechwytywanie danych dotyczących treści.

Do art. 21 (Przechwytywanie danych dotyczących treści) w prawie norweskim odnosi się art. 216a Ustawy o postępowaniu karnym, natomiast do art. 20 odnosi się art. 216b Ustawy o postępowaniu karnym. Art. 216a określa minimalny wymiar kary pozbawienia wolności 10 lat, podczas gdy art. 216b określa karę pozbawienia wolności w wysokości 5 lat. Oznacza to, że art. 216a stosuje się do węższego zakresu przestępstw niż art. 216b, a tym samym warunek wynikający z art. 14 jest spełniony. W związku z tym Norwegia ma prawo wnieść zastrzeżenie zgodnie z art. 14.

Zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji Rząd Królestwa Norwegii zastrzega sobie prawo do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie na podstawie niniejszego artykułu w sytuacji, gdy ma powody, aby uznać, że w czasie ujawnienia nie może być spełniony warunek podwójnej karalności.”

“Pursuant to Article 6, paragraph 3, of the Convention, the Government of the Kingdom of Norway reserves the right not to apply Article 6, paragraph 1.a.i, of the Convention.

Pursuant to Article 14, paragraph 3, of the Convention, the Government of the Kingdom of Norway reserves the right not to apply the measures referred to in Article 20 – Real-time collection of traffic data, in cases of less serious offences.

Clarification of what is meant by “less serious offences”: Pursuant to Article 14, paragraph 3, the Parties may reserve the right to apply the measures set out in Article 20 only to offences or categories of offences specified in the reservation. It is indicated in the Norwegian reservation, that Norway does not wish to allow the collection of traffic data in real time in connection with minor offences.

Section 216b of the Norwegian Criminal Procedure Act provides for the collection of traffic data in cases where there is just cause for suspecting a person of having committed an offence, or of having attempted to commit an offence, that is punishable by imprisonment for a term of five years or more, or of having contravened specific penal provisions.

The use of various types of communication control and other privacy-invasive coercive measures is primarily restricted to cases involving serious offences, where serious offences are defined as carrying a penalty of five or more years’ imprisonment.

Clarification of the relationship between the reservation and the application of Articles 20 and 21 in Norwegian law: The right to apply the measures referred to in Article 20 only to offences specified in the reservation is conditional on the range of offences to which Article 20 is applied not being more restricted than the range of offences to which the measures referred to in Article 21 apply. The condition set out in Article 14 must be interpreted to mean that the range of offences for which traffic data may be collected in real time must not be more restricted than the range of offences for which interception of content data is permitted.

Article 21 (Interception of content data) is governed in Norwegian law by section 216a of the Criminal Procedure Act, and Article 20 by section 216b of the Criminal Procedure Act. Section 216a has a prescribed penalty limit of ten or more

years' imprisonment, while section 216b has a prescribed penalty limit of five years' imprisonment. This means that section 216a applies to a narrower range of offences than section 216b, and the condition of Article 14 is thus fulfilled. Norway is therefore entitled to enter a reservation in accordance with Article 14.

Pursuant to Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Government of the Kingdom of Norway reserves the right to refuse the request for preservation under this article in cases where it has reasons to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled.”

Republika Portugalska

„Zgodnie z art. 24 ust. 5 Konwencji Republika Portugalii oświadcza, że nie wyrazi zgody na ekstradycję w odniesieniu do osób:

- a) które będą sądzone przed sądem specjalnym lub które mają odbyć karę wynikającą z wyroku wydanego przez taki sąd,
- b) w odniesieniu do których udowodniono, że będą sądzone przed sądem, który nie daje żadnych gwarancji, że postępowanie karne będzie spełniało warunki, jakie na forum międzynarodowym uznano za konieczne w kontekście ochrony praw człowieka, lub że będą one odbywać karę w nieludzkich warunkach,
- c) które są poszukiwane w związku z przestępstwem zagrożonym dożywotnią karą lub nakazem dożywotniego pozbawienia wolności.

Republika Portugalii będzie uwzględniała wnioski ekstradycyjne jedynie w odniesieniu do przestępstw podlegających karze pozbawienia wolności minimum 1 rok.

Republika Portugalii nie będzie uwzględniała wniosków ekstradycyjnych dotyczących obywateli Portugalii.

Republika Portugalii nie będzie uwzględniała wniosków ekstradycyjnych w odniesieniu do przestępstw zagrożonych karą śmierci zgodnie z prawem państwa wnioskującego.

Portugalia zezwoli na tranzyt przez jej terytorium tylko w odniesieniu do osób będących w okolicznościach umożliwiających ich ekstradycję.”

“In accordance with Article 24, paragraph 5, of the Convention, the Portuguese Republic declares that it shall not grant extradition of persons who:

- a) are to be trialled by an exceptional court or who are to serve a sentence passed by such a court;
- b) it has been proved will be subject to a trial which affords no legal guarantees of criminal proceedings complying with the conditions internationally recognised as essential to the protection of human rights, or will serve their sentences in inhuman conditions;
- c) are being demanded in connection with an offence punishable with a lifetime sentence or a lifetime detention order.

The Portuguese Republic shall grant extradition only for crimes punishable with penalty of deprivation of liberty superior to one year.

The Portuguese Republic shall not grant extradition of Portuguese nationals.

Portugal shall not grant extradition for offences punishable with the death penalty under the law of the requesting State.

Portugal shall authorise transit through its national territory only in respect of persons whose circumstances are such that their extradition may be granted.”

Republika Słowacka

„Zgodnie z art. 40 Konwencji Republika Słowacka oświadcza, że korzysta z możliwości wymagania dodatkowego elementu w rozumieniu art. 2 Konwencji i w odniesieniu do odpowiedzialności karnej w związku z bezprawnym dostępem wymaga, aby przestępstwo nosiło cechy popełnienia poprzez naruszenie zabezpieczeń z zamiarem pozyskania danych komputerowych lub z innym nieuczciwym zamiarem, lub w odniesieniu do systemu komputerowego połączonego z innym systemem komputerowym.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 29 ust. 4 Konwencji Republika Słowacka korzysta z prawa do odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie w sytuacji, gdy ma powody, aby uważać, że w czasie ujawnienia nie może być spełniony warunek podwójnej karalności.

Zgodnie z art. 42 oraz art. 4 ust. 2 Konwencji Republika Słowacka korzysta z prawa do wprowadzenia wymogu w odniesieniu do odpowiedzialności karnej, aby czyn, o którym mowa w art. 4 ust. 1, skutkował poważną szkodą.”

“In accordance with Article 40 of the Convention, the Slovak Republic declares that it avails itself of the possibility to require additional element within the meaning of Article 2 of the Convention, and for a criminal liability of illegal access it requires that the offence be committed by infringing security measures, with the intent of obtaining computer data or other dishonest intent, or in relation to a computer system that is connected to another computer system.

In accordance with Article 42 and Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Slovak Republic avails itself of the right to refuse the request for preservation in cases where it has reasons to believe that at the time of disclosure the condition of dual criminality cannot be fulfilled.

In accordance with Article 42 and Article 4, paragraph 2, of the Convention, the Slovak Republic avails itself of the right to require for the criminal liability of the conduct referred to in Article 4, paragraph 1, that it results in serious harm.”

Stany Zjednoczone Ameryki

„Stany Zjednoczone Ameryki oświadczają zgodnie z art. 2 oraz art. 40, że na mocy prawa Stanów Zjednoczonych przestępstwa wymienione w art. 2 („Nielegalny dostęp”) zawierają dodatkowy wymóg zamiaru pozyskania danych informatycznych.

Stany Zjednoczone Ameryki oświadczają zgodnie z art. 6 oraz art. 40, że na mocy prawa Stanów Zjednoczonych przestępstwo określone w art. 6 („Niewłaściwe użycie urządzeń”) ust. 1 lit. b zawiera wymóg posiadania minimalnej liczby jednostek. Minimalna liczba powinna być taka sama, jaką przewiduje obowiązujące prawo federalne Stanów Zjednoczonych.

Stany Zjednoczone Ameryki oświadczają zgodnie z art. 7 oraz art. 40, że na mocy prawa Stanów Zjednoczonych przestępstwo określone w art. 7 („Falszerstwo komputerowe”) zawiera wymóg działania z zamiarem oszustwa.

Stany Zjednoczone Ameryki oświadczają zgodnie z art. 27 oraz art. 40, że na mocy prawa Stanów Zjednoczonych wnioski kierowane do Stanów Zjednoczonych zgodnie z art. 27 („Procedury związane z wnioskami o udzielenie wzajemnej pomocy prawnej przy braku obowiązujących porozumień międzynarodowych”) ust. 9 lit. e należy kierować do organu centralnego właściwego w sprawach udzielania wzajemnej pomocy prawnej.

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 4 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do wprowadzenia wymogu, żeby zachowanie skutkowało poważną szkodą, co powinno być ustalone zgodnie z mającym zastosowanie prawem federalnym Stanów Zjednoczonych.

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 6 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do niestosowania art. 6 („Niewłaściwe użycie urządzeń”) ust. 1 lit. a pkt i oraz lit. b w odniesieniu do urządzeń przeznaczonych lub przystosowanych przede wszystkim do celów popełnienia przestępstw określonych w art. 4 („Naruszenie integralności danych”) oraz w art. 5 („Naruszenie integralności systemu”).

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 9 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do stosowania art. 9 ust. 2 lit. b i c tylko w zakresie zgodnym z Konstytucją Stanów Zjednoczonych, tak jak interpretowana jest ona przez Stany Zjednoczone, jak również zgodnie z prawem federalnym, co obejmuje na przykład przestępstwo rozpowszechniania materiałów uznawanych za nieprzyzwoite zgodnie z przyjętymi w Stanach Zjednoczonych normami.

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 10 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do nakładania innych skutecznych środków w miejsce odpowiedzialności karnej zgodnie z art. 10 („Przestępstwa związane z naruszeniem praw autorskich i praw pokrewnych”) ust. 1 i 2 w odniesieniu do naruszeń niektórych praw najmu – w zakresie, w jakim uznanie takich naruszeń za przestępstwo nie jest wymagane zgodnie ze zobowiązaniami Stanów Zjednoczonych podjętymi w ramach porozumień wymienionych w ust. 1 i 2.

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 22 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do niestosowania w części art. 22 („Jurysdykcja”) ust. 1 lit. b, c i d. Stany Zjednoczone nie przewidują pełnej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw popełnionych poza swoim terytorium przez swojego obywatela lub na pokładach statków pływających pod swoją

banderą lub statku powietrznego zarejestrowanego na podstawie swojego prawa. Niemniej jednak prawo Stanów Zjednoczonych przewiduje jurysdykcję w odniesieniu do pewnych przestępstw, które zostaną określone na mocy Konwencji i są popełnione za granicą przez obywateli Stanów Zjednoczonych w okolicznościach wskazujących na szczególne interesy federalne, a także w odniesieniu do pewnych przestępstw popełnionych na pokładzie statków i samolotów zarejestrowanych zgodnie z prawem Stanów Zjednoczonych. Stosownie do tego, Stany Zjednoczone wprowadzą ust. 1 lit. b, c i d w zakresie przewidzianym przez prawo federalne.

Stany Zjednoczone Ameryki zgodnie z art. 41 oraz art. 42 Konwencji zastrzegają sobie prawo do wykonywania zobowiązań wynikających z Rozdziału II Konwencji w sposób zgodny ze swoimi podstawowymi zasadami federalizmu.”

“The United States of America declares, pursuant to Articles 2 and 40, that under United States law, the offenses set forth in Article 2 (“Illegal access”) includes an additional requirement of intent to obtain computer data.

The United States of America declares, pursuant to Articles 6 and 40, that under United States law, the offense set forth in paragraph (1)(b) of Article 6 (“Misuse of devices”) includes a requirement that a minimum number of items be possessed. The minimum number shall be the same as that provided for by applicable United States federal law.

The United States of America declares, pursuant to Articles 7 and 40, that under United States law, the offense set forth in Article 7 (“Computer-related forgery”) includes a requirement of intent to defraud.

The United States of America declares, pursuant to Articles 27 and 40, that requests made to the United States under paragraph 9(e) of Article 27 (“Procedures pertaining to mutual assistance requests in the absence of applicable international agreements”) are to be addressed to its central authority for mutual assistance.

The United States of America, pursuant to Articles 4 and 42 of the Convention, reserves the right to require that the conduct result in serious harm, which shall be determined in accordance with applicable United States federal law.

The United States of America, pursuant to Articles 6 and 42 of the Convention, reserves the right not to apply paragraphs (1)(a)(i) and (1)(b) of Article 6 (“Misuses of devices”) with respect to devices designed or adapted primarily for the purpose of committing the offenses established in Article 4 (“Data interference”) and Article 5 (“System interference”).

The United States of America, pursuant to Articles 9 and 42 of the Convention, reserves the right to apply paragraphs (2)(b) and (c) of Article 9 only to the extent consistent with the Constitution of the United States as interpreted by the United States and as provided for under its federal law, which includes, for example, crimes of distribution of material considered to be obscene under applicable United States standards.

The United States of America, pursuant to Articles 10 and 42 of the Convention, reserves the right to impose other effective remedies in lieu of criminal liability under paragraphs 1 and 2 of Article 10 (“Offenses related to infringement of copyright and related rights”) with respect to infringements of certain rental rights to the extent the criminalisation of such infringements is not required pursuant to the obligations the United States has undertaken under the agreements referenced in paragraphs 1 and 2.

The United States of America, pursuant to Articles 22 and 42 of the Convention, reserves the right not to apply in part paragraphs (1)(b), (c) and (d) of Article 22 (“Jurisdiction”). The United States does not provide for plenary jurisdiction over offenses that are committed outside its territory by its citizen or on board ships flying its flag or aircraft registered under its laws. However, United States law does provide for jurisdiction over a number of offenses to be established under the Convention that are committed abroad by United States nationals in circumstances implicating particular federal interests, as well as over a number of such offenses committed on board United States-flagged ships or aircraft registered under United States law. Accordingly, the United States will implement paragraphs (1)(b), (c) and (d) to the extent provided for under its federal law.

The United States of America, pursuant to Articles 41 and 42 of the Convention, reserves the right to assume obligations under Chapter II of the Convention in a manner consistent with its fundamental principles of federalism.”

Konfederacja Szwajcarska

„Szwajcaria oświadcza, że będzie stosowała art. 2 w takim zakresie, w jakim przestępstwo zostało popełnione poprzez naruszenie zabezpieczeń.

Szwajcaria oświadcza, że będzie stosowała art. 3, o ile przestępstwo zostało popełnione z zamiarem bezprawnego wzbogacenia.

Szwajcaria oświadcza, że będzie stosowała art. 7 tylko w takim zakresie, w jakim przestępstwo zostało popełnione w celu uzyskania korzyści dla siebie lub osoby trzeciej lub spowodowania szkody.

Zgodnie z art. 9 ust. 3 Konwencji Szwajcaria oświadcza, że w kontekście art. 9 ust. 2 przez termin „osoba małoletnia” rozumie każdą osobę w wieku poniżej 16 lat.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 Konwencji Szwajcaria zastrzega sobie prawo do stosowania art. 6 ust. 1 tylko w przypadku, gdy przestępstwo dotyczy sprzedaży, dystrybucji lub innego dostarczania rzeczy, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a pkt ii.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 Konwencji Szwajcaria zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 9 ust. 2 lit. b.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 Konwencji Szwajcaria zastrzega sobie prawo do stosowania środków, o których mowa w art. 20, w odniesieniu do przestępstw na podstawie Kodeksu Karnego.

Zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji Szwajcaria zastrzega sobie prawo do tego, aby wykonywanie wszelkich oficjalnych wniosków wymagających zastosowania środków przymusu podlegało warunkowi określonemu w art. 29 ust. 4.”

“Switzerland declares that it will apply Article 2 to the extent that the offence is committed by infringing safety measures.

Switzerland declares that it will apply Article 3 insofar as the offence is committed with intent to unjust enrichment.

Switzerland declares that it will apply Article 7 only to the extent that the offence is committed with a view to providing a benefit to oneself or a third party or causing damages.

In accordance with Article 9, paragraph 3, of the Convention, Switzerland declares that, within the context of Article 9, paragraph 2, it understands by the term “minor” any person under the age of sixteen.

In accordance with Article 6, paragraph 3, of the Convention, Switzerland reserves the right to apply Article 6, paragraph 1, only when the offence concerns the sale, distribution or any other provision of the items referred to in Article 6, paragraph 1 a.ii.

In accordance with Article 9, paragraph 4, of the Convention, Switzerland reserves the right not to apply Article 9(2)(b).

In accordance with Article 14, paragraph 3, of the Convention, Switzerland reserves the right to apply the measures referred to in Article 20 to crimes and offences under the Criminal Code.

In accordance with Article 29, paragraph 4, of the Convention, Switzerland reserves the right to subject to the condition referred to in Article 29, paragraph 4, the execution of any letters rogatory requiring the application of any coercive measure.”

Republika Turcji

„Zgodnie z art. 40 i art. 2 Konwencji Republika Turcji deklaruje, że wymaga, żeby przestępstwo było popełnione poprzez naruszenie zabezpieczeń, z zamiarem pozyskania danych komputerowych lub innym nieuczciwym zamiarem lub w odniesieniu do systemu komputerowego połączonego z innym systemem komputerowym.

Zgodnie z art. 40 i art. 7 Konwencji Republika Turcji deklaruje, że przestępstwo, o którym mowa w art. 7, dotyczące fałszowania danych komputerowych wymaga, zgodnie z prawem tureckim, działania z zamiarem oszustwa lub w podobnym nieuczciwym zamiarze.

Zgodnie z art. 42 i art. 14 ust. 3 lit. b Konwencji Republika Turcji zastrzega sobie prawo do niestosowania środków określonych w art. 20 i art. 21 do przekazów realizowanych w ramach systemu informatycznego, jeżeli system funkcjonuje na potrzeby zamkniętej grupy użytkowników i nie wykorzystuje publicznych sieci komunikacyjnych, i nie jest połączony z innym systemem komputerowym publicznym lub prywatnym.

Zgodnie z art. 42 i art. 22 Konwencji Republika Turcji zastrzega sobie prawo do stosowania zasad jurysdykcji w zakresie art. 11 i 13 tureckiego prawa karnego, kiedy przestępstwo jest popełnione przez obywatela tureckiego poza jej suwerennym terytorium.

Zgodnie z art. 42 i art. 29 ust. 4 Konwencji Republika Turcji zastrzega sobie prawo odmowy wykonania wniosku o zabezpieczenie danych na podstawie tego artykułu w przypadku, gdy ma podstawy sądzić, że w chwili ujawnienia warunek podwójnej karalności nie będzie mógł zostać spełniony.”

“In accordance with Article 40 and Article 2 of the Convention, the Republic of Turkey declares that it requires that the offences be committed by infringing security measures, with the intention of obtaining computer data or other dishonest intent, or in relation to a computer system that is connected to another computer system.

In accordance with Article 40 and Article 7 of the Convention, the Republic of Turkey declares that the offence set forth in Article 7 regarding computer-related forgery requires an intent to defraud or similar dishonest intent under Turkish Law.

In accordance with Article 42 and Article 14, paragraph 3 b), of the Convention, the Republic of Turkey reserves the right not to apply the measures referred in Article 20 and Article 21 to communications being transmitted within a computer system if the system is being operated for the benefit of a closed group of users and does not employ public communications networks and is not connected with any other public or private computer system.

In accordance with Article 42 and Article 22 of the Convention, the Republic of Turkey reserves the right to establish jurisdiction within the scope of Article 11 and 13 of the Turkish Criminal Law when the offence is committed by a Turkish national outside its sovereign territory.

In accordance with Article 42 and Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Republic of Turkey reserves the right to decline the request for preservation of data under this article in cases where it has reasons to believe that at the time of the disclosure of stored computer data the condition of dual criminality cannot be fulfilled.”

Ukraina

„Ukraina zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 6 ust. 1 Konwencji dotyczącego ustalania odpowiedzialności karnej za produkcję, pozyskiwanie z zamiarem wykorzystania oraz inne udostępnianie rzeczy, określonych w art. 6 ust. 1 lit. a pkt i Konwencji, a także za produkcję i pozyskiwanie z zamiarem wykorzystania rzeczy określonych w art. 6 ust. 1 lit. a pkt ii Konwencji.

Ukraina zastrzega sobie prawo do niestosowania w pełnym zakresie art. 9 ust. 1 lit. d i e Konwencji.”

“Ukraine reserves the right not to apply paragraph 1 of Article 6 of the Convention concerning the establishment of criminal liability for the production, procurement for use and otherwise making available for use of the objects designated in subparagraph 1.a.i., and also the production and procurement for use of the objects designated in subparagraph 1.a.ii of Article 6 of the Convention.

Ukraine reserves the right not to apply to the full extent subparagraphs 1.d and 1.e of Article 9 of the Convention.”

Węgry

„Zgodnie z art. 9 ust. 4 Republika Węgier zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 9 ust. 2 lit. b.”

“In accordance with Article 9, paragraph 4, the Republic of Hungary reserves the right not to apply Article 9, paragraph 2, sub-paragraph b).”

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

„Zgodnie z art. 9 ust. 4 Konwencji Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 9 ust. 2 lit. b, zgodnie z którym „pornografia dziecięca” obejmuje „osobę, która wydaje się być małoletnia, w trakcie czynności wyraźnie seksualnej”, ponieważ przepis ten nie jest zgodny z wewnętrznymi regulacjami prawnymi dotyczącymi nieprzyzwoitych zdjęć dzieci.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 Konwencji Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 22 ust. 1 lit. d. Zjednoczone Królestwo może poszerzyć swoją jurysdykcję eksterytorialną w odniesieniu do większości przestępstw określonych w art. 2–11, jednak nie w odniesieniu do oszustwa popełnionego w Szkocji w określonych okolicznościach. Ponieważ nie istnieje żadna nadrzędna umowa poszerzająca jurysdykcję eksterytorialną, Zjednoczone Królestwo nie może powiedzieć, że będzie go stosować w każdym przypadku.

Zgodnie z art. 29 ust. 4 Konwencji Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 29 w sytuacji, gdy wykonanie wniosku o zabezpieczenie wymaga zastosowania przymusu oraz w przypadku gdy nie można stwierdzić podwójnej karalności.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 Konwencji Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oświadcza, że zastrzega sobie prawo do niestosowania art. 9 ust. 2 lit. c, ponieważ w Szkocji nie ma przestępstwa obejmującego „realistyczny” obraz, który nie jest fotografią prawdziwej osoby ani nie pochodzi od takiej fotografii.”

“In accordance with Article 9, paragraph 4, of the Convention, the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland reserves the right not to apply Article 9(2)(b), which states that “child pornography” includes “a person appearing to be a minor engaged in sexually explicit conduct”, as this provision is incompatible with domestic law regarding indecent photographs of children.

In accordance with Article 22, paragraph 2, of the Convention, the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland reserves the right not to apply Article 22(1)(d). The UK can extend extra-territorial jurisdiction over most of the offences in Articles 2–11, although not over fraud committed in Scotland, under specific circumstances. As there is no overarching arrangement that extends extra-territorial jurisdiction, the UK cannot say that it will apply in every case.

In accordance with Article 29, paragraph 4, of the Convention, the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland reserves the right not to apply Article 29 where execution of the request for preservation requires the exercise of coercive powers and where dual criminality cannot be established.

In accordance with Article 9, paragraph 4, of the Convention, the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland declares that it reserves the right not to apply Article 9(2)(c), as Scotland has no offence covering a “realistic” image which is not, and is not derived from, a photograph of a real person.”

Minister Spraw Zagranicznych: *G. Schetyna*